

Jak jsem to napsal do jedné věty u hodnocení desek ve Folktimu? No, pro přesnou citaci se tam mrkněte, v kostce řečeno to byl mírný údiv nad tím, že se po letech hudebně s **Ivo Cicvářkem** shodnu. Shodou okolností moje první folková recenze pro magazín Internetfolk (dejmu pámbuvěčnou slávu) byla právě recenze jeho desky se skupinou Oko, vyjádřil jsem v ní překvapení, jak je to deska bezvýrazná a v manýrách se válející (něco takového jsem si dovilil asi jako první recenzent ve folku vůbec a asi jako první o jakékoliv folkové desce v historii - třeba ještě někde na síti je...). Od té doby jsem Ivoše sledoval s velkým odstupem a obvyklým výsledkem poslechu byla otázka:

*„Proč do těch kláves tak mlátí a proč tak řve?“*

Asi jsme oba dospěli. Já poznal, že folková cesta dál nepovede syntézou židličkového, flétničkového a trampského folku, co a jak poznal Ivo si netroufám definovat, ale už předchozí deska s **Ladou Šimíčkovou** mě upozornila, že éra mého jednovětého hodnocení Ivošovy produkce končí. A deska **Velký svět** to potvrdila mnohonásobně.

Kompaktní, silná ve výrazu hudebním, textovém i pěveckém, současně však zvláště pokorná a poučená. Bez vnějších efektů (i Ivošův zpěv je příjemně civilní, přesto však výrazný a při mezihrách se přímo těšíte, až zase začne zpívat - ten zpěv se nakonec ukáže nejsilnější stránkou desky a kvůli němu - ale nejen kvůli němu - se k ní budete vracet), ale nechce se napsat "komorní", to je příliš slabé a ploché slovo. Ivo nás na desce zve do svého světa (chtělo by se napsat: zatímco na předchozích deskách se bránil našemu světu), současně ale vůbec neslevil z jeho mnohotvárnosti a pestrosti, nenabízí nám nějakou zjednodušenou verzi přístupnou každému. Jen začal klást důraz na jiné aspekty toho světa, než předtím a tím se stal sdílnějším. Nezříká se ani kontroverzních výpovědí určených k diskusi (*Děti hrdinů*) i ty však podává s pokorou vědomí dialektiky světa.

Jsem zvyklý hledat souvislosti a inspirace v písních s něčím, co tu už bylo, souvislosti, které ani sám interpret vědomě netuší (ale prostě někde něco slyšel a zůstalo to v něm), ale u desky **Velký svět**

jsem nic takového nenašel. Všechno původní, vlastní a ověřený pohled a názor - hudební i textový, takový, jaký se nezíská rozhodnutím interpreta, že takový názor bude v písních mít, ani po několika písních, ale po mnoha letech soustavného života v hudbě. Nemůžu ani napsat, že by Ivo experimentoval - naopak, vzal si z experimentů předchozích let to nejlepší, přitom však je to deska víc folková, než všechny předchozí. Pokud čekáte výrazné melodie, dočkáte se. Pokud čekáte změny tempa a nálady v písni (nejen mezi písněmi), budete spokojeni také. Pokud se chcete vracet k textům a hledat v nich jak jinotaje, tak i prosté slovní hříčky, budete spokojeni také (

*Nový heslo*

). Úvodní dvě skladby (

*Na cestě*

a

*Tušení souvislostí*

) jakoby desku předurčí, ale nebojte se, v průběhu desky se nezopakují, Ivo jen jejich nápady rozvine. Trošku se vymyká

*Venuše*

- hudebně i textově - nebudu prozrazovat téma, ale je tak poeticky a současně prakticky pojato, že jsem se do popisovaného prostoru šel schválně podívat a už vím, co budu dělat v důchodu. Hudebně se blíží k jazzovému jamování a je pěkným oddechovým místem na desce (je zhruba v polovině). V této souvislosti mě napadá, že ani ostatní skladby nebudou řazeny náhodně, protože hned následující

*Mariáš*

bude "mužskou" obdobou

*Venuše*

(asi se i ten mariáš naučím). Aranžé desky, kromě příjemně dominantních kláves, ozvláštňují tuba, lesní rohy či saxofon. Až na dvě výjimky (kde spolupracoval Hub in) je autorem kompletně Ivo Cicvárek, a to je další kladný argument, proč by deska u vás neměla chybět: široká škála uměleckého výrazu Ivoše. Z dalších jmen mě zaujalo jméno

**Jana Žambocha**

. Po také silné loňské Honzově desce mě napadlo, že by bylo zajímavé slyšet vysloveně společnou desku těchto dvou. Kdo ví.

{desky 1257}